

SUNE

SÖREN OLSSON • ANDERS JACOBSSON

SUNE

**PILDID JOONISTANUD HEIKI ERNITS
ROOTSI KEELEST TÕLKINUD ALLAR SOONESTE**

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:
Sören Olsson, Anders Jacobsson
Sagan om Sune

Originaali tiitel:
Sören Olsson, Anders Jacobsson
Sune börjar tvåan

© Tekst Anders Jacobsson ja Sören Olsson, 1984
© Illustratsioonid Heiki Ernits, 2001
© Tõlge eesti keelde Hotger, 2001

ISBN 9985-839-73-0

Trükitud AS Pakett trükikojas

PAJATUSI
SUNEST

SUNE JA TEMA PEREKOND

SUNE on seitsmeaastane ja käib esimeses klassis. Kui mõni täiskasvanu Sunelt küsib, kas tema meelest on tore koolis käia, siis vastab ta jaa.

Kui aga sedasama küsib mõni ta sõpradest, siis vastab ta ei!

Täiskasvanud tahavad kuulda, et väikestele lastele meeldib koolis käia. Ent sõpradele ei tohi ometi tunnistada, et tegelikult on klassis üpris lahe, et õpetajat võib kallistada, et saab Sophie kõrval istuda ja tema siniseid silmi vaadata.

Küllap naeraksid poisid end surnuks, kui kuulleksid, et Sophie Sunele meeldib. Plikadehullutaja, ütleksid nad.

Ükskord, kui Sune oli kuueaastane, andis Sophie talle musi. See juhtus lasteaias.

Sophie käskis Sunel silmad kinni pigistada, kui ta midagi tahab saada. Sune pigistas ja MATS! sai ta Sophielt musi otse keset suud.

Sunel hakkas nii häbi, et lausa nutt tuli peale. Sophie lõi araks ja jooksis minema.

Kasvataja tuli küsima, mis juhtus. Sune valetas talle. Ta ei võinud ju öelda, et ta sai musi. Kasvataja oleks kindlasti pahandanud. Sest ega's lasteaed pole mõni musitamise koht.

Täiskasvanud ei musita üksteist kunagi, arvab Sune. Filmides ainult ja kui jalgpallis värav lüüakse ja vana-aasta õhtul muidugi. Seda Sune mäletab. Ema sai siis onu Nisse käest musi.

Sunel lubati nii kaua üleval olla, kui ise tahtis. Aga ta jäi teleri ette magama. Sellepärast ta ei näinudki, kuidas uus aasta saabus. Toona oli Sune kuueaastane. Nüüd on ta seitsmene ja suur, sest ta käib ju koolis. Kooli nimi on Söderskolan ja see asub Sune kodule päris lähedal. Köögi aknast paistavad kiiged kooliõues ja turnimisredelid, kust Joakim mullu sügisel alla kukkus.

Joakim murdis käeluu ja käsi pandi kipsi. Ta kiitles sellega hirmsat moodi ja kõikidel suurtel oli temast kole kahju. Sune mäletab, et temagi tegi proovi sealt-samast alla kukkuda ja kas või tühipaljas põialgi välja väänata, et Joakim üksi nina püsti ei ajaks ja õpetaja süles ei saaks istuda. Sune aga lõi üksnes nina katki.

Tema uus jopp sai üleni veriseks. Ema riidles esialgu, aga võttis siis Sune sülle ja trööstis teda. Oli mõnus tunne.

Sunel on ema, isa, õde, vend ja kass. Ema on ikka kõige etem, arvab Sune. Muide, ega isagi temast kehvem ole, mõtleb ta siis.

Håkani kohta seda öelda ei saa. Håkan on Sune rumal väikevend. Ta kisub Sune asju ja ei jäta rahule midagi, mis Sune tema eest ära peidab. Valget plastmassist piilupart Donaldit näiteks. Sunel on üksainuke piilupart Donald ja selle peitis ta ära mänguasjade kapi kõige kaugemasse soppi.

Sellest polnud aga tühjagi kasu. Marakrat leidis selle muidugi üles ja hammustas jala otsast! Sune ainukesel piilupart Donaldil! Håkan sai kõrvakiilu ja lõi pilli lahti. Jaa, oli Sunelgi nutt kurgus, aga mitte sellepärast, et Håkan niimoodi kurvastas, vaid hoopis sellepärast, et piilupart Donald muutus äkitselt invaliidiks. See jäi Sunele kauaks meelde.

Sune õe nimi on Anna ja ta on üheteistkümneaastane. Ta käib algkooli keskastmes ja on peaaegu täiskasvanud.

Ta on nii pikk, nii pikk nagu päkapikk, tavatseb Sune öelda. Sunele meeldib Anna. Tihti ronib ta Annale sülle. Siis räägib Anna Sunele muinasjutu printsidest, nõidadest ja printsessidest.

Seda oskab Anna hiiglahästi. Ta laseb Sunel muinasjututegelastele ise nimed valida. Elas kord prints, kelle nimi oli Viiner, prints Viiner!

Håkan on nii rumal, et ütleb viineri asemel vineer.

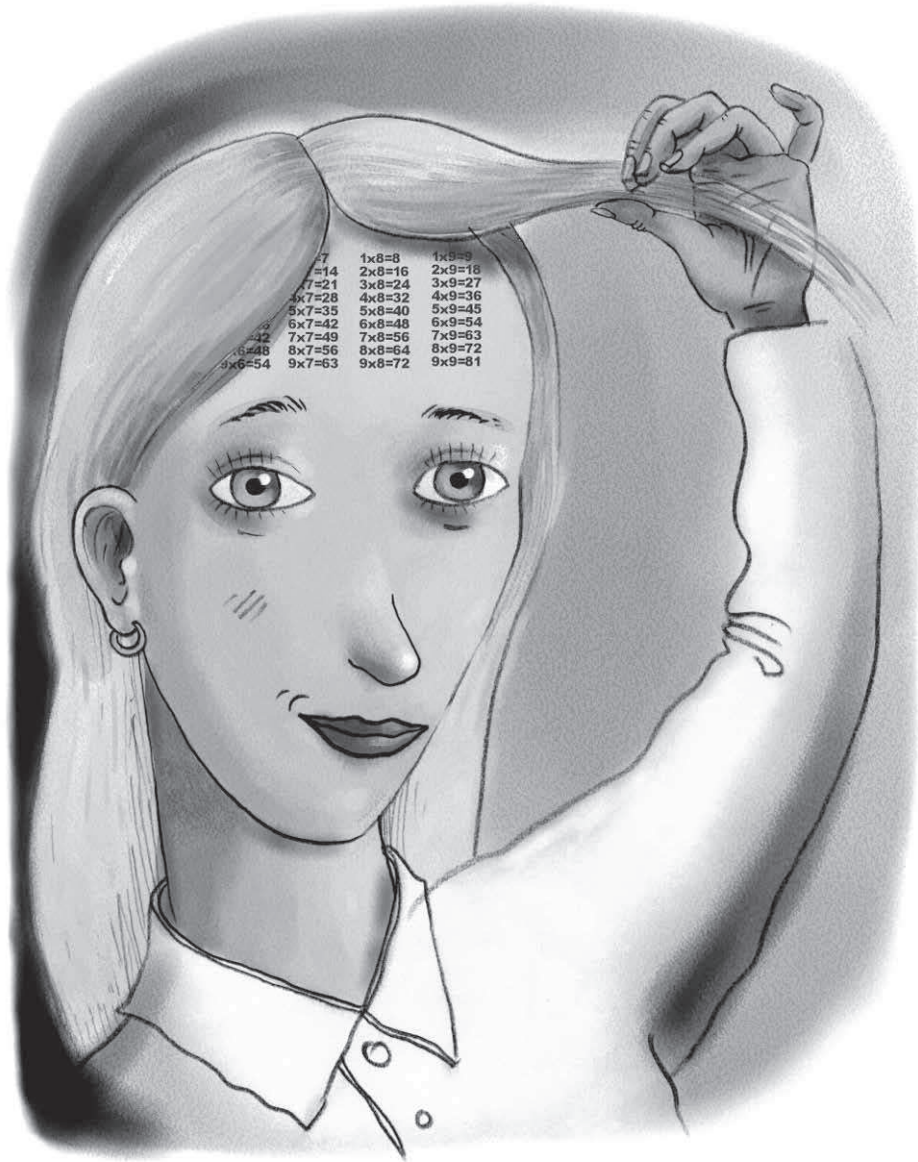
„Ma ei taha vineeri!” kisendab ta.

Sune saab pahaseks ja räägib, et viinereid valmistatakse surnud rottidest, vakladest-tõukudest ja muust säärasest.

Håkan pistab veel valjemini rөөkima ja viskab viineri pörandale. Siis on tavaliselt kohe platsis Persson ja pistab selle nahka. Nүүd te ehk mõtlete, mis kentsakas mehike, kes pörandal sööb. Persson aga ei ole mingi mehike, vaid Sune kass. Ta on üleni must, kui mõned üksikud valged karvad koonu all välja arvata. Ta lööb kogu aeg nurru, ainult mitte siis, kui teda sabast tirida, nagu Håkanil on kombeks. Sune on Perssoni lemmik. Sune teab seda, sest kass põõnab igal ööl tema juures. Sune kujutab ette, et ta on Tarzan, kes magab koos oma pantriga puu otsas onnis. Või siis kujutab Sune ette, et ta on Fantoom. Ta ei ela enam oma pealuukoopas, vaid metsas puulossis. Tal on nimelt majas naine ja kaksikud lapsed. Sune meelest on tobe, et Fantoom on hakanud isaks.

Äpud prillidega detektiivid on tema meelest samuti tobedad. Detektiivid peavad olema vaprad ja tugevad, neil peab olema püstol ja nad peavad karjuma „käed üles”.

Maailma kõige toredam tädi, peale ema muidugi, on õpetaja. Ta on peaaegu alati rõõmus. Välja arvatud tookord, kui Jyri, Petter ja Andreas kauplustest

1x7=7	1x8=8	1x9=9
2x7=14	2x8=16	2x9=18
3x7=21	3x8=24	3x9=27
4x7=28	4x8=32	4x9=36
5x7=35	5x8=40	5x9=45
6x7=42	6x8=48	6x9=54
7x7=49	7x8=56	7x9=63
8x7=56	8x8=64	8x9=72
9x7=63	9x8=72	9x9=81

kommi näppasid. Siis sai õpetaja nii tigidaks, et Sune jäi juba ootama, millal ta vihast lõhki läheb.

Ulla-Lena on ta nimi, Ulla-Lena Frid. Tal on blondid lokkis juuksed ja alati naerused silmad.

Sune õpetaja oskab kõike.

Ta teab kõiki korrutustabeleid peast. Ta teab alati, mis kuupäev on parajasti. Ja ta oskab lugeda isegi kuuenda klassi rootsi keele õpikut.

Ulla-Lena tunneb natuke Sune ema. Kui nad väikesed olid, elasid nad samas kvartalis. Ema on rääkinud, et õpetaja on pärit peenest perekonnast. Tema isa oli preester ja ema käis abiks Päästarmees. Ta seisis väljakul ja laulis halleluuja.

Sune kujutab vaimusilmas, mismoodi näeks välja, kui õpetaja seisaks väljakul ja laulaks halleluuja. Siis läheksid Sune ja kõik teised lapsed sinna jalaga takti lööma. Justnagu külasimmanil.